

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania S. O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony S. O. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 1 października 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy ubezpieczony „posiada schorzenia chorobowe powstałe wskutek odniesionego wypadku drogowego stwierdzone dowodami w postaci dokumentów lekarskich w przedmiotowym postępowaniu ze schorzeniami chorobowymi stwierdzonymi dowodami w postaci dokumentów lekarskich także na podstawie tego samego obrazu chorobowego stanowiących

podstawę do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy orzeczonej decyzją prawomocną organu rentowego z dnia 16 lipca 1998 r.”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej, wskazując, że „doszło do naruszenia przepisu prawa materialnego o którym mowa wyżej oraz z uwagi na potrzebę wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości polegające na tym jakie prawne znaczenie ma odmienna ocena dowodów w postaci dokumentacji lekarskiej sporządzonej na tle tego samego obrazu chorobowego wskutek odniesionych obrażeń w wypadku drogowym która praktycznie była przedmiotem wcześniejszej oceny i ustalenia odwołującemu się trwałej i częściowej niezdolności do pracy prawomocną decyzją organu rentowego z dnia 16 lipca 1998 r.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zachodzi wtedy, kiedy niejednolita wykładnia wskazanego przepisu wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie bądź kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (por. postawienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 42436, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

W tym kontekście należy, po pierwsze, zauważyć, że skarżący nie wskazał wprost, wykładni jakiego przepisu i w jakim kierunku się domaga. Biorąc pod uwagę

całą treść skargi, w tym zwłaszcza przywoływaną uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/2003 (OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 442), można uznać, że przedmiotem wykładni miałyby być art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, którego naruszenie skarżący zarzuca zaskarżonemu wyrokowi. Należy zatem podnieść, że wspomniany przepis nie znajduje w przedmiotowej sprawie zastosowania. Zgodnie z tym przepisem prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Tymczasem, jak wskazał Sąd drugiej instancji, podstawę decyzji stanowi art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na mocy którego prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie, a nie art. 114 ust. 1 tejże ustawy. Niniejsza sprawa nie dotyczy ponownego ustalenia prawa do świadczenia (art. 114 ust. 1), ale ustalenia prawa do świadczenia na dalszy okres. Podstawę prawną tego rodzaju decyzji (odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wobec stwierdzenia braku tej niezdolności), wydanej po wejściu w życie ustawy o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. od 1 stycznia 1998 r., stanowią: art. 101 pkt 2 („Prawo do świadczeń ustaje, gdy ustanie którykolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa”), art. 107 („Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie”) i art. 126 („Osoba, która złożyła wniosek o przyznanie świadczenia, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy, oraz osoba mająca ustalone prawo do takiego świadczenia jest zobowiązana, na żądanie organu rentowego, poddać się badaniom lekarskim oraz, na wniosek lekarza orzecznika lub na wniosek komisji lekarskiej, badaniom psychologicznym, jeżeli są one niezbędne do

ustalenia prawa do świadczeń określonych ustawą”) w związku z art. 134 ust. 1 pkt 1 („Wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli osoba uprawniona do świadczeń nie poddała się badaniu lekarskiemu lub psychologicznemu, bez uzasadnionych przyczyn, mimo wezwania organu rentowego”). Nie ma zatem potrzeby dokonywania wykładni zaskarżonego przepisu.

Odnosząc się do wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPIUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Skoro powołany w podstawie kasacyjnej przepis nie miał zastosowania w niniejszej sprawie, to Sąd Apelacyjny nie mógł go naruszyć w sposób „oczywisty”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.